

Sevda Düşleri

— *ecem-gokce--* · 10 Şubat 2010

Sabahları çok erken kalkarım ben
Tam tan yeri ağarırken...

Ve uzaklarda güneş ve martıların izlenmeye değer neşe'sini seyre dalarım.
Bir öpücük kondurduktan sonra omzuna;
Sessizce çıkar giderim...

Aldığım iki simit, bir ekmektir ama
Tadı çok başkadır; paylaşılan sen olunca...

Dünyanın en güzel çiçeklerini de derlemek isterim;
Gördüğün zaman bu bahar yeli gamzelerinde kaybolsun diye ama;
Yedi renk teninde utanıp; soldurmaktan korkarım...

Aslında alışkınsın biliyorum,
Ama ben, koşar adımlarla gelirim, bir başka sevinçle,
Bu her şeyden çok sen kokan, yaşadıkça doyulmaz olan,
Pembe karanfilli ahşap eve...

Kapıyı çalar, gülümseyerek beklerim...
Ve kollarım hep açıktır; gözlerimi kapatıp seni hissederim...

Hep o evde kaldı aklım...
Önünde palmyeler;
Bahçesinde leylak kokusu...

Şehirden uzak;
Sevdaya yakın...
Uğramaz hüznler; silinir en kötü yüzü hayatın...

Baharın renklerini ayırıp gökkuşağına dönmüş gökyüzü...
Evde hep bir bayram telaşı, düğün sevinci, yaz neşesi...

Her şey çok güzel anlayacağın;
Şarkılar, ezgiler, doğumlar, ölümler bile güzel...

Yaz, kış, ilk ve sonbahar güzel...

Ve bir başka güzel bu evde günbatımı...

Bilirsin...

Denize nazır bol köpüklü bir Türk kahvesi;

Ve taş plakta gecenin en güzel nağmesi...

Pencerede ayın solgun yüzü;

Gözlerime birikmiş, omzumda ağır, yorgun yılların örtüsü...

Sen gideli çok oldu...

Satırların tozlu, nedenin hala sır;

Yüreğimde yokluğun belki bin; belki bin beş yüz asır...

Ama hep o evde kaldı benim aklım...

Önünde palmyeler;

Bahçesinde leylak kokusu...

Odamda ayak, fincanımda dudak izlerin...

Her şeyden uzak;

Aşka yakın...

Dudaklarımda sakladım; büyüğü izlerini aşkın...

Gülü kıskanıp daha çok açmaya çabalayan kucak dolusu,

Bembeyaz bir manolya güzelliğinde...

Şehre uzak;

Sevdaya yakın...

Hep;

O evde kaldı aklım...

Ecem Gökçe Seyhan

Eylül/09